קבֶּז

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֲדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַהַ״ץ **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶר** שְׁלִיטָ״א

פרשת ויגש תשפ״ג [בלתי מוגה]

ליל שבת קדש

בליל שבת קדש פרשת ויגש תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דבורים נוראים ונפלאים עפ״י דברי רביז״ל בליקו״מ ח״א סי׳ כ״ב

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש **פרשת ויגש**, הוא זמן מסוגל לאדם שיזכה לבוא ולגשת אל הקדושה, אל רוחניות אלקותו יתברך, אפילו עם כל גופו החומרי והגשמי, עם כל צרכיו שישנם, שאדם יזכה לחיות עם הקב״ה, ושכל דבר יהיה מקושר אל הקב״ה, ולא נפרד ח״ו.

והנה, ברוחניות זה מובן, שאדם יזכה ללמוד תורה לשם א-ל עולם, ולא שיהא ח״ו בתור 'חכמה' בעלמא, אלא ללמוד יחד עם הקב״ה, וכמו שמסופר על הגאון ר׳ עקיבא אייגר, שכשהיה לומר היה אומר: ״אביי אמר, כך הוא רצון הקב״ה, 'רבא אמר' כך הוא רצון הקב״ה״... היינו שהכניס בתוך לימוד תורתו את הקב״ה, וזו נקראת תורה לשמה.

וכן בתפילה, שאדם יזכה לכוון ליבו לדבר אל הקב״ה, שזו מעלת ההתבודדות שזכינו לקבל מרביז״ל, שאז אדם משיח כל אשר על ליבו לפניו יתברך, ואין לך כוונה יותר מזה, שאדם מדבר ממש אל הקב״ה את כל מה שיש על ליבו.

מאידך, בגשמיות, קשה לבני אדם לתפוס מה נקרא "לחיות עם הקב"ה", הרי אני אוכל, שותה, ישן, מפרנס, יש לי את כל הצרכים הגשמיים שלי, ומהו שאקשר כל זאת לרוחניות, וכי זה אפשרי בכלל?...

רבינו לימד אותנו (ליקו"מ ח"א סי' כ"ב) שזו השלימות, שאדם יזכה לחבר רוחניות וגשמיות ביחד, עד שמגיע מצב שהנשמה מתרוממת דיקא ע"י הגוף... וכלשון רבינו שם: **על ידי תענוגי הגוף תוכל לזכור ולעלות לתענוגים שלה**; ואומר רבינו שם שזה (איוב יט כ) "מִבְּשָׂרִי אֶחֱזֶה אֱלוֹקַּ" - מבשר הגוף דיקא, למשל: מתענוגי אכילה, ובפרט אכילת שבת, יזכה להעלות את נשמתו.

וכן הוא בכל פרט ופרט בחיי האדם, עליו לראות איך שזוכה לקשר את הכל לרוחניות, איך ממעשיו הגשמיים לכאורה - נעשים דברים גדולים; אדם זוכה לבקר חולים, לעודדם ולשמחם, הנה הוא נסע עם הרכב, עשה פעולה גשמית עם גופו, אבל בזה פועל דברים נפלאים מאד מאד ברוחניות, דברים שאין לנו מושג גודל גבהות מעלתם.

ודבר זה מתבטא ביותר בכח הדיבור של האדם, כי הלא הדיבור הוא בא מהנשמה, כלשון התרגום על הכתב (בראשית ב ז) "וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה" - 'לרוח ממללא', הרי שהדיבור הוא כח הנשמה, ואיך יוצא חיתוך הדיבור? ע"י אברי הגוף, חמשת מוצאות הפה, גשמיות, הרי לנו חיבור רוחניות וגשמיות בחוש ממש, וזה המזכה לאדם שיזכה לזה בשלימות.

ובזה יש לפרש הנאמר בכל יום בק"ש (דברים יא כא) "לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם וגו' כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ" - 'כִּימֵי הַשָּׁמַיִם' היינו חיים שמימיים, חיים רוחניות 'עַל הָאָרֶץ' - פה בארץ, לזכות לחבר את הרוחניות והגשמיות ביחד, לדעת שזה דבר אחד, ולא נפרד הוא כלל.

וזה "וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה" - יהודי החפץ לגשת אל הקדושה, עליו לידע היטב את הלימוד הזה של חיבור רוחניות וגשמית ביחד, שזה טמון במילה "ויגש" - ג"ש ענין של

גשמיות, דיקא עם זה זוכין לגשת אל הקדושה, עם כל הגשמיות!

והמילה 'ויגש' מורכבת מהמילים **ג"ו ש"י** - ש"י זה ענין של ש"י עולמות שעתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק (עוקצין פ"ג), וזהו ההפך מי"ש, היינו גאווה וישות, כי זה שני דברים שלא הולכים יחדיו, הם נגדיים, אחד לא מסתדר עם השני, ש"י עולמות זה בדיוק הפוך מי"ש - גאווה וישות, כי "זֶה לְעֻמַּת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹקִים", ומי שזוכה להפוך את הי"ש לש"י, את האנ"י לאי"ן, הוא זוכה לג"ו ש"י - 'גו' ענין של 'בתוך' [בלשון ארמית] הש"י עולמות.

קודם קבלת התורה מצינו שכתוב (שמות כד ב) "וְנִגַּשׁ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ אֶל ה'" - כדי להוריד לעם ישראל אל התורה, שזה התפקיד הקדוש של הצדיק, שהוא עולה ומוריד תורה לנשמות ישראל, אך "וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ" - כי לאו כל אחד זוכה ל'גישה' הזאת.

אמנם, מעט אח"כ כתיב: "וְאֶל הַזְּקֵנִים אָמַר שְׁבוּ לָנוּ בָּזֶה עַד אֲשֶׁר נָשׁוּב אֲלֵיכֶם וְהִנֵּה אַהֲרֹן וְחוּר עִמָּכֶם" - הזקנים, אהרן וחור, זה הצדיקים הקדושים שמחזקים תדיר את נשמות ישראל, ממשיך ואומר הפסוק: "מִי בַעַל דְּבָרִים יִגַּשׁ אֲלֵהֶם" - הרי לנו מפורש, מי הוא זה שזוכה ל'גישה' הזאת? "מי" שהוא "בעל דברים" - זוכה לדבר דיבורים קדושים, כי הלא בזה מתבטא ענין חיבור רוחניות וגשמיות כנ"ל, הוא זוכה "יגש אלהם" - זוכה ל'גישה' הנ"ל אל הקדושה.

והנה, לקראת סוף הפרשה כתיב: "וְאֶת יְהוּדָה שָׁלַח לְפָנָיו אֶל יוֹסֵף לְהוֹרֹת לְפָנָיו גֹּשְׁנָה וַיָּבֹאוּ אַרְצָה גֹּשֶׁן", 'גשן' זה בגימטריא 'גשמי', 'גשנה' בגימטריא 'הגשמי' ["גשנה" היינו "לגושן", כדברי רש"י, שנותנין ה"א בסופה במקום למ"ד בתחילתה], היינו עניינים גשמיים של האדם, ומה עושה יעקב אבינו? שולח את יהודה "**אל יוסף**" - אל הצדיק האמת, צדיק יוסף עולם, כדי שהוא יורה לפניו "**גשנה**" - איך לזכות גם בתוך כל הגשמיות לאור רוחני נפלא.

כי הרי עתה יעקב אבינו יורד עם בניו למצרים, והם צריכים אח"כ להישאר שם כמה דורות, והרי מצרים היתה ארץ מזוהמת מאד (תנא דבי אליהו רבה פ"ז), "עֶרְוַת הָאָרֶץ" (בראשית מב, ט), ארציות וגשמיות ממשי, ומוכרחים את יוסף הצדיק - צדיק יסוד עולם - שיורה ויראה הדרך איך יכולין גם שם להחזיק מעמד ולזכות להישאר על עמדם היטב, אפילו בתוך תוקף גשמיות מצרים, ולכן יעקב שלח את יהודה אל יוסף.

זה עתה יצאנו מימי חנוכה הקדושים, והמילה 'גשנה' אלו הן האותיות החקוקות על הסביבון - ג'ש'נ'ה', כי **גשנ"ה** הוא גימטריא **משי"ח**, שזה כל אור ימי חנוכה הקדושים, אור הגנוז שיאיר בימות המשיח, וע"י לימודי הצדיקים, לימודי רבינו הקדוש, זוכין להאור הגנוז הזה כבר עתה, שזה "**להורות לפניו גשנה**" - '**לפניו**' דייקא, היינו עוד קודם הגאולה הכללית, לפני ביאת המשיח, לזכות כבר לאור המאיר הזה, להאיר ימי חיינו בתוקף חשכת גלותנו.

שזה עניינו של יוסף הצדיק, כי הלא יש משיח בן דוד ויש משיח בן יוסף, ומובא שהצדיקים שבכל דור הם בחינת משיח בן יוסף, שהם גואלים את נשמות ישראל מגלותם הפרטית, ומזכים להם בלימודים נפלאים והתחזקות נעימה למען יזכו גם בתוך כל הגשמיות - לאור רוחני גדול ומאיר, שזה כל המהות של הצדיקים, וכל רצונם וחפצם, רק לעזור ולתמוך בנשמות ישראל, ולא - חלילה - להזיק ח"ו.

וכמו שמסופר על בעל ההילולא שהיתה בערש"ק [ו' טבת] ה"ה הרה"ק ר' יחזקאל שרגא משינאווא זי"ע, שהיה צדיק קדוש ונורא מאד, בנו בכורו של הרה"ק בעל דברי חיים מצאנז זי"ע, שפעם בעת קבלת קהל נכנס איזה יהודי כפרי, והאריך עמו הרבי משך שעה ארוכה.

הגבאי שהיה בחוץ, התפלא מאד, כי היה רגיל שאנשים פשוטים נכנס לרגעים ספורים אל הרבי, ורק רמי מעלה וצדיקים וכו' שוהים זמן רב אצל הצדיק, ומהו שכפרי פשוט יהיה כ"כ הרבה זמן עם הצדיק, הלא דברים בגו...

גברה סקרנותו, ותיכף כשיצא הכפרי מהחדר, שאלו הגבאי לפשר הדבר, ואלו היו דבריו:

"לפני זמן לא רב, מאחת ממסעות הרבי, עבר באיזה כפר, ונסעו לפני כנסייה של נוצרים רח"ל, ועליה היה צלב, והיכן שהצלב היה שם הוי"ה ב"ה, רחמנא לצלן.

לבש הרבי עוז וגבורה, יען כי חרה לו מאד הדבר, וציווה לעגלון שתיכף ומיד יעלה על גג הכנסייה, ויוריד את זה, אך העגלון התיירא מאד באמרו שזה פיקוח נפש ממש, ורק אם ישימו לב - מיד יהרגוהו ללא שום שאלות...

הבין הרבי שהוא לא יאות להסכים לדבר, קם בעצמו, ירד מהעגלה, והחל מפס על גג המבנה, הוריד ותלש, וירד בזריזות, והאיץ בבעל עגלה שימהר לברוח מן המקום...

בעל העגלה יצא מהעיירה וירד מהדרך הראשית אל תוך שדות ששם היו כל מיני פירות וירקות וכו' ומחמת שהיה ענין של פיקוח נפש ע"כ המשיך בבהלה ובמהירות בדהירתו כנס על נפשו ממש.

והנה, אע"פ שהיו במצב של סכנת נפשות, אעפ"כ לא נחה של דעתו של הצדיק מכך שרמסו בדרכם פירות וירקות שונים שהיו באלו השדות, וליבו נקפו על כך.

וכשאני הגעתי אל הרבי, מחמת שאני מגיע מאותו המחוז, על כן שאלני הרבי וחקר אותי בדיוק על טיבן של אלו השדות ומי אחראי עליהן וכו' וכו', והתברר שיש באלו השדות דרך שכולם הולכים בה, יען כי מובילה לתחנת רכבת מקומית, ויש כברת דרך על למקום מגורים, לכן כולם הולכים שם, ושאלני הרבי האם יש אפשרות לעשות שם אילו ספסלים לעוברים ושבים - כי הולכים עם מזוודות וכו' [אל הרכבת] ובוודאי מוכרחים לפוש קמעא וכו', והרי איתא בגמרא: מי שגזל ואינו יודע למי גזל, יעשה בהם צרכי רבים, א"כ חפץ הרבי לעשות עתה צרכי רבים...

והסברתי לרבי בדיוק אחר שחקר על המקום וכו' את כל הפרטים, ולמעשה אפשרי לעשות כן, וציווה עלי הרבי שאחשבן בדיוק מהו

הסכום שצריכים לזה, ולהביא בעל מלאכה, ומיד לעשות זאת, והוא ישלם את כל ההוצאות, וזה יהיה ה"צרכי רבים"...

ולכן הרבי האריך עימי בתוך חדרו הקדוש"... סיים הכפרי את דבריו.

מכאן רואים מהי מידתו של צדיק, איך שמדקדק על כל מעשיו, ואיך שכל רצונו חשקו וחפצו הוא להרבות טוב, להיטיב עם הזולת, וגם אם נס על נפשו במקרה של פיקוח נפש, דואג להשיב את הגזלה שהיתה לפי בחינתו, ע"י צרכי רבים.

זה הלימוד של פרשת ויגש, אותיות ו"י ג"ש - נראה שניגש הוא ל"וי" - לשון של צער, שזה כלל היסורים והמכאובים שעוברים על בני אדם, אבל עם לימודי הצדיקים זוכים להפוך את כל זה ל"שי עולמות", ונהיה ג"ו ש"י - להיכנס [׳גו׳] בתוך ש"י עולמות [׳שי׳], הכל בזכות ההתחזקות של הצדיקים.

יזכנו הקב"ה להיות מקורבים לצדיקים אמיתיים, לציית לדבריהם, ונזכה לחיות חיים טובים באמת בזה העולם.

***

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קדש פרשת ויגש תשפ"ג, דיבר מו"ר שליט"א דיבורים נוראים ונפלאים מדברי רבינו במעשה א' מאבדת בת מלך

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו אוחזים במעשה א' מאבדת בת מלך, שהשני למלך נכנס לתוך הארמון, כדי לפדות את הבת מלך הנמצאת שם, ומספר רבינו: "וְרָאָה שָׁם מַעֲדַנִּים וּמַאֲכָלִים טוֹבִים, וְעָמַד וְאָכַל" - כי הנה כשאדם רוצה להיכנס אל הקדושה, להיות דבוק בהקב"ה, זה לא הולך ביום אחד... צריכים הרבה עבודה ויגיעה עד שזוכים לזה, היינו עד שיזכה לפדות נפשו מידי הסט"א, שזה היה תפקיד השני למלך עכשיו, שהוא בשביל זה נכנס אל הארמון, אבל עדיין לא זכה לפדותה, א"כ מה עושים בינתיים? מה תפקידו של האדם? על זה, אומר רבינו, יש מעדנים ומאכלים טובים, תורה ותפילה, מזה תאכל! אמנם עוד לא זכית להגיע אל היעד, אבל בינתיים תחטוף מה שאתה יכול!

לימוד תורה - ב"ה אנחנו זוכים להדפיס בכל שבוע חוברת של **בי"ת** - **ב**'בלי י'רושלמי ת'וספתא, איזו זכות לאדם שזוכה לחטוף בכל יום מהלימודים הקדושים האלו, דף היומי בבלי וירושלמי ופרק תוספתא, בזה הוא בונה בי"ת! וזו סגולה בדוקה ומנוסה לשלום בית, כי האישה גאה בבעלה שיש לו את השיעורים שלו, והוא לא מוותר עליהם! לוקח את החוברת, שם סיכה היכן שהבבלי, הירושלמי, התוספתא, ובכל יום לומד השיעור של היום! וגם הילדים מצטרפים, איזה בית נפלא הוא בונה כבר בעולם הזה! [מעלה שיש בחוברת, שזה לא שלושה ספרים גדולים, ואולי האשה מקפידה וכו' היכן מניח, אלא יש חוברת קטנה, ובה כבר יש את הכל, וחוטף בכל יום טוב אמיתי ונצחי!].

תפילה - אדם צריך לדקדק בכל יום להתפלל שלושת התפילות במנין דיקא, איזו זכות לאדם שזוכה להתפלל השלוש תפילות בכל יום, וכן מפרש שיחתו לפני הקב"ה, שזו ההתבודדות שרבינו גילה לנו, איזו נעימות זו! איזו זכות לאדם שזוכה לפרש כל ליבו לפני הקב"ה! אלו המעדנים שאדם צריך לאכול עד שהוא זוכה לפדות את הנשמה שלו, לא לחכות עד אז בחסרון מעש... אלא לאכול!

"**וְהָלַךְ וְשָׁכַב בְּזָוִית לִרְאוֹת מַה נַּעֲשֶׂה שָׁם**" - כי זה גם דבר חשוב, שאדם יראה לנוח מעט מתי שצריכים, לא יכולין לעבוד ללא הפסקה, צריכים גם את המנוחה לפעמים.

"**וְרָאָה שֶׁהַמֶּלֶךְ צִוָּה לְהָבִיא הַמַּלְכָּה. וְהָלְכוּ לְהָבִיא אוֹתָהּ, וְהָיָה שָׁם רַעַשׁ גָּדוֹל וְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, וְהַמְשׁוֹרְרִים הָיוּ מְזַמְּרִים וּמְשׁוֹרְרִים מְאֹד, בַּאֲשֶׁר שֶׁהֵבִיאוּ אֶת הַמַּלְכָּה**" - הרי המקום הזה היה מקום הסט"א, ששם נשבית נשמת בר ישראל, ושם היו משוררים שמזמרים וכו', שזה לא מצד הקדושה, וצריכים להיזהר ולהישמר מזה מאד מאד.

רבינו (ליקו"מ ח"א סי' ג') : "**מי ששומע נגינה ממנגן רשע, קשה לו לעבודת הבורא**" - לשמוע שירי עגבים של אנשים חילוניים וכו', זה מזיק מאד מאד! ומאידך, אומר רבינו: "**וכששומע ממנגן כשר והגון, אזי טוב לו**" - ב"ה אכשור דרא ולא חסרים שירים של אמונה ויראת שמים, את זה צריכים להכניס בילדים, שירים קדושים של אמונה, לא שירים טמאים ח"ו המזיקים ומפריעים מאד מאד לעבודת ה'! ולא בחינם כשהביאו את הבת מלך, נשמה טהורה שנשבתה בידי הס"מ, אזי המזמרים שוררו שם וכו', כי הלא זה הדבר המזיק מאד מאד.

"**וְהֶעֱמִידוּ לָהּ כִּסֵּא וְהוֹשִׁיבוּהָ אֶצְלוֹ, וְהִיא הָיְתָה הַבַּת מֶלֶךְ הַנַּ"ל, וְהוּא** (הַיְנוּ הַשֵּׁנִי לַמַּלְכוּת) **רָאָה וְהִכִּירָהּ**" - וכמובא אצל אחי יוסף, כמו שכתוב (בראשית מב ח) "**וַיַּכֵּר יוֹסֵף אֶת אֶחָיו**" - הוא הכיר אותם טוב טוב, אבל "**וְהֵם לֹא הִכִּרֻהוּ**", כי צריך זכות גדולה כדי להכיר את הצדיק האמת... לאו כל אחד זוכה לדעת מהצדיק ולהתקרב אליו ולשמוע דבריו ולקיים עצותיו.

״אַחַר־כָּךְ הֵצִיצָה הַמַּלְכָּה וְרָאֲתָה אֶחָד, שֶׁשּׁוֹכֵב בַּזָּוִית וְהִכִּירָה אוֹתוֹ. וְעָמְדָה מִכִּסְאָהּ וְהָלְכָה לְשָׁם וְנָגְעָה בּוֹ וְשָׁאֲלָה אוֹתוֹ: הַאַתָּה מַכִּיר אוֹתִי? וְהֵשִׁיב לָהּ: הֵן, אֲנִי מַכִּיר אוֹתָךְ; אַתְּ הִיא הַבַּת מֶלֶךְ שֶׁנֶּאֶבְדָה. וְשָׁאַל אוֹתָהּ: הָאֵיךְ בָּאת לְכָאן? וְהֵשִׁיבָה: בַּאֲשֶׁר שָׁאֲבִי הַמֶּלֶךְ נִזְרַק מִפִּיו דִּבּוּר הַנַּ״ל, וְכָאן, הַמָּקוֹם הַזֶּה, הוּא 'לֹא טוֹב'״ - ובתחילת הסיפור כבר דיברנו שזה ענין הבחירה והניסיון שמשימים לפני האדם, שנדמה לו שכך מרחקים אותו וכו' כמו שהרגישה הבת מלך, אבל האמת שהקב״ה הוא אב הרחמן, ומצפה ומחכה לבניו הקדושים שישובו אליו.

ולכן נזרק דיבור מפי המלך **'לא טוב' יקח אותך**, ולא שאמר 'רע' **יקח אותך**, ופה למדים מהי נקיות הדיבור, איך צריכים לשמור מדיבורים לא טובים [כמו שהארכנו בתחילת הסיפור, קחהו משם], כי כשאומרים ״רע״, אזי זה רע גמור רח״ל, משא״כ כשאומרים **'לא טוב'**, הרי ה'טוב' קיים... אמנם לעת עתה זה **לא** טוב, אבל ברגע שאתה משלח את ה'לא' נשאר רק **'טוב'**...

ועתה בא השני למלך, שזה הצדיק, וכל מגמתו היא להציל את נשמת האדם מפח יקוש, שלא תיפול ח״ו בידי הס״מ, וגם אם הצליח הס״מ עם כוחות טומאתו שתיפול במצודתו הרעה - הצדיק מוסר נפשו כדי להצילה ולהשיבה לכור מחצבתה, זה תפקידו של הצדיק, להתפלל ולפעות בעבור נשמות ישראל.

ובזה מצינו דבר נפלא בפרשת השבוע, אחר שעלו אחי יוסף ממצרים אל אביהם, כתיב (בראשית מה כו) **״וַיַּגִּדוּ לוֹ לֵאמֹר עוֹד יוֹסֵף חַי וְכִי הוּא מֹשֵׁל בְּכָל אֶרֶץ מִצְרָיִם״** - בישרו לו את הבשורה המשמחת, **״וַיָּפָג לִבּוֹ כִּי לֹא הֶאֱמִין לָהֶם״**, ורק כאשר (שם, כז) **״וַיַּרְא אֶת הָעֲגָלוֹת אֲשֶׁר שָׁלַח יוֹסֵף לָשֵׂאת אֹתוֹ וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם״**; וטעון ביאור מדוע דוקא כאשר ראה את העגלות - האמין להם, ותחי רוחו.

מסבירים צדיקים, שהנה מצינו שיש דין עגלה ערופה, ומהו? כשמוצאים ל״ע בן אדם מת

באמצע הדרך, מת מצוה, מודדים איזו עיר הכי קרובה אליו, ויוצאים זקני העיר, הצדיקים, וצריכים להביא עגלה ערופה וכו׳, מדוע? כי זה ענין של כפרה על כך שלא פעלו שבעירם לא ימצא כזה דבר.

שזה מה שמצינו ג״כ גבי עיר מקלט, שהרוצח נפש בשגגה שוהה שם עד מות הכהן הגדול, מדוע? כי הכהן הגדול היה צריך לפעול שבימיו לא יקרה כזה דבר של שפיכות דמים וכו׳, הוא היה צריך להתפלל על הדור ולפעול בעבורו, ומשכך קרה, הרי אותו אדם צריך להיכנס אל העיר מקלט עד שהכהן הגדול ייפטר, כי יש בזה ענין של גרימת המעשה, ומוטלת עליו האחריות.

זה ענין עגלה ערופה, שהצדיקים לוקחים עליהם האחריות על הנעשה במקומם, איך לא פעלו מקודם בתפילתם על בני העיר, ועתה זקוקים לעגלה ערופה.

והנה, יעקב אבינו במשך עשרים ושתים שנה, המתין ליוסף הצדיק, והתפלל בעבורו [אגב, זה דבר שכל אחד ואחד צריך לשים ליבו לכך: ב״ה זכית ויש לך משפחה, ילדים, נכדים, נינים, דבר בסיסי הוא שתתפלל בעבור בני משפחתך לכל הפחות; בני אדם לא יודעים על מה להתבודד, בא להתבודד ואין לו דיבורים... הכל בסדר אצלו... הנה, תתפלל על הילדים שלך, הרי הם הילדים שלך, ואתה מכיר פחות או יותר מה הם צריכים, ומה חסר להם וכו׳, ובפרט כשאתה יודע שצריכים ישועה מסוימת, מדוע לא תתפלל בעבורם? תזכיר כל אחד ואחד ותתפלל בעבורו, לא לחשוב רק ״מעצמך״... הרי זה ״עצמך״! האשה והילדים זה אתה בעצמך, זה בשר מבשרך, וצריך להתפלל בעבורם].

והנה, כשראה מה שקרה, הבין שהוא צריך להיות האחראי - בתור הצדיק, ולא נרגע עד שהוא ראה את העגלות ששלח יוסף, שזה רומז על העגלה ערופה, היינו שרמז לו שכבר איננו צריך לחשוש כלל, כי הלא הוא חי, ובוודאי אין לו שום ענין של אחריות על הנעשה וכו׳, כי הלא בוודאי שיעקב אבינו התפלל בעבור כל ילד וילד, ולכן לא הבין מה קרה עם יוסף וכו׳, עד שראה את העגלות, רמז על עגלה ערופה

המכפר על ענין זה, ונחה דעתו, והאמין להם.

זו גדולת הצדיקים, שמצילים את האדם מרדת שחת, פודים אותו מן השבי שהוא שרוי בתוכו, ותפקידם להתפלל בעבור בני אדם וצרכיהם, ומזכים אותנו בחיים טובים ומאירים עלי אדמות.

הקב״ה יעזור שנזכה להיות מקורבים לצדיקים, ונזכה שיפדו אותנו מן השבי, ולשוב בתשובה שלימה ואמיתית אל הקב״ה, ונזכה לגאולה שלימה בקרוב, אמן.

***

יו״ל לע״נ אמיל בן אברהם ופאינה פרידא בת יעקב, בזכות פעולותיהם הקדושות של צאצאיהם בהארת אור הצדיק בעולם יהא להם עילוי נשמה אמיתי, ויזכו למנוחה טובה בצל הצדיקים והצדקניות, אמן ואמן.

תהלה לאל, הספר "דרכי איש" ח"א עומד קודם ההדפסה

רבים כבר זכו ליטול חלק בהוצאת ספרו של הצדיק

ניתן להקדיש לרפואה/הצלחה או להבדיל – לעילוי נשמה

ניתו לכתוב למייל בתחתית העמוד

"ועל ידי הפצת אור רבינו, נביא את משיח צדקנו!"...

****

לכל ענייני הגיליון:

s0584563404@gmail.com